

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 1. SAUSIS (JAN.) 2 D., 1922 M. METAI II.

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
 Vienas numeris ..... 5c.
 Pusei metų ..... 75c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
 Six Months ..... 75c.
 Single Copy ..... 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2534 So. Oakley Ave.,

--:

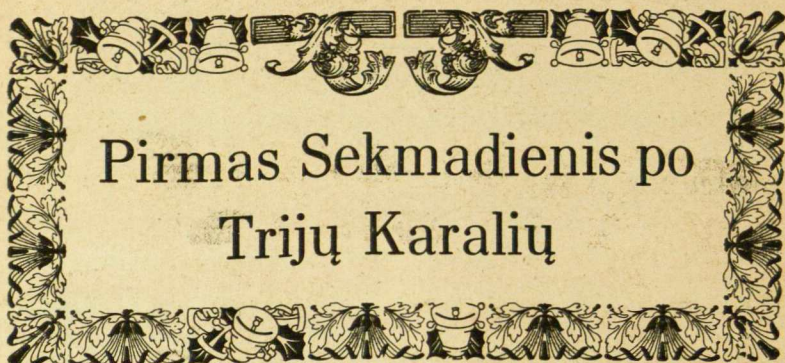
Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės prieplauką. Kad laimingai daplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kuri vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

Pirmas Sekmadienis po Trijų Karalių

❁ Mišių Lekcija ❁

IS ŠV. POVYLO LAIŠKO RYMIEČIAMS —12: 1—5

Broliai: Prašau jus per Dievo mielaširdystę, idant išduotumėte savo kunus atnašai gyvai, šventai, Dievui patinkančiai, jūsų protingam tarnavimui. Nenorėkite prisitaikinti prie šio pasaulio, bet atmainykite save atmainydami jūsų mintis, kad patirtumėte kur yra gera, patinkanti ir tobula Dievo valia. Nes aš sakau per malonę, kur yra man duota, visiems, kurie yra tarp jūsų, kad ne daugiau išmanytumėte, nei reikia išmanyti, bet idant išmanytumėte blaivai, sulyg to kaip Dievas jums padalino tikėjimo saiką. Nes kai po viename kune daug turime sąnarių, o visi sąnariai nevienoki turi darbą: taip ir mūsų visa daugybė sudaro vieną kuną Kristuje o ypačiai vienas kito esame sąnariais Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

—:::O:::—

Lekcijos Paaiškinimas.

Tarp lietuvių katalikų galima sutikti nemažai tokių, kuriems išrodo, jog jie daro kam nors geradėjystę, kad priguli prie katalikų Bažnyčios, prisidėję prie parapijos ir nors šaltai, bet da šiaip bei taip pildo tikėjimo priedermes.

Toki katalikai turėtų prablaivėti, išgirdę šv. Povylo žodžius.

Jis rodo, kad krikščionys turi buti labai dėkingi Dievui, kad jie pašaukti į tikrąją Bažnyčią ir turi tinkamai tarnauti Jam

Ir, kaip rodo Apaštalas, ne bet kokis tarnavimas turi buti, bet gyvas, šventas, tobulas Dievui patinkantis.

Ar gali buti geras ir Dievui patinkantis tarnavimas tų, kurie mano, kad savo tarnavimu daro geradėjystę. Tai išrodo, kaip farizejų tarnavimas. O tokis buvo Dievo pasmerktas.

Negali buti tobulas tarnavimas Dievui, kas bando buti sykiu ir katalikas ir laisvamanis arba socialistas.

Tokis žmogus, kaip rusų patarlė sako, aukojo ir Dievui žvakę ir velniui žvakutę. O dažniausiai toki Dievui aukoja tik žvakutę, o velniui didžiausią žvakę.

Taip elgiasi katalikai skaitytojai ir palaikytojai socialistiškų laikraščių

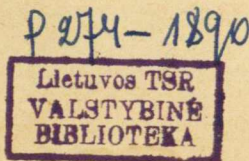
Daug katalikų yra pasaulio vergais ir vergėmis. Jie seka biauriausias pasaulio madas ir kvailiausias išmislus rubuose, šokimuose ir įvairiuose pasilinksminimuose, bijodami, kad neliktų pajuokti.

Jiems reikėtų daugiau atsižvelgti, kad Dievo šventųjų ir paties Dievo nebutų.

Kiti sekdami pasaulio dvasią ir mintį skubina pildyti visus kuno geidulius

Toki leidžia laiką girtoklystėje, paleistuvystėje, tinginiamime ir skriaudime kitų.

Jiems visiems šv. Povyilas Apaštalas pasakė, kad nesitai-

kytų prie šio pasaulio, atnaujintų savo mintis ir pažintų tikrąją Dievo valią.

Ar daugeliui tai rupi?

Kad mažai tai žmonėms rupi, tai rodo daugybė visokių nelaimių, kokios dabar žmones graužia ir kurios nors nelabai matomos, bet artinasi.

Tai doros puolimas pavieniuose žmonėse, šeimynose, visuomenėje ir valstijose.

Apaštalas primena, kad nereikia rodytis išmintingesniu, negu tai tinka ir reikia.

ii. Dabar žmonės eina lenktyn, kad pasirodytų su savo išmintimi. Taip darydami parodo didžiausią savo kvailumą, savo suigėdimą, iškrypimą. Ir nei vienas prie tų savo kvailysčių nenori prisipanzinti.

Tie visi kvailiojimai veda žmones prie anarchijos, bolševizmo, nesūsiklausimo. Kiekvienas mano gudresnis esąs už kitą. Kaip čia jo klausysi.

Visiems galutinai reiktų atminti, kad visi sudarome vieną Kristaus kuną. Esame Jo nariais. Tat turėtume iš vien Kristaus darbai dirbti, kitas kitą mylėti ir išvien prie vieno augščiiausio tikslo eiti — prie amžinos gerovės.

zilaspa isitvylizilas

Mišių Evangelija

vailianus isainis

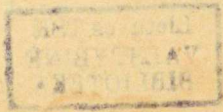
kaminuose diobamb kad ne

PAGAL SV. LUKĄ 2, 42—52.

atšivėgti kad Dievo šventųjų ir

Kuomet Jezus buvo jau dvylikos metu, Jis atėjo, kaip buvo šventės paprotys, į Jeruzalę. Kada gi, šventės die-noms pasibaigus, jie grįžo, vaikas Jezus pasiliko Jeruzalėje; bet Jo gimdytojai to nežinojo. Manydami Jį esant draug keliaujančiųjų tarpe, jie ėjo visą dieną ir jį ieškojo Jo tarp

ms šv. Povlas Apaštalas pasakė, kad nesitas

giminių ir pažįstamų. Nesuradę, sugrižo Jo bejieskdami į Jeruzalę. Ir atsitiko, kad po trijų dienų jie rado Jį bažnyčioje sėdantį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklauzinėjantį. Visi gi, kurie girdėjo Jį, stebėjosi Jo išmanymu ir Jo atsakymais. Pamatę Jį, jie nustebė, ir Jo motina Jam tarė: Sunau, kam mums taip padarei? Štai, Tavo tėvas ir aš su skausmu jieskojova Tavęs. Jis jiems tarė: Kam manęs jieskojote? Argi nežinojote, kad man reikia buti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo? Bet jie nesuprato, ką Jis jiems buvo pasakęs. Ir Jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus. Jo motina laikė visus šituos žodžius savo širdyje. O Jezus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

Evangelijos Paaiškinimas.

Revoliucija...

Revoliucija ne vienoje valstybėje visiškai nugriovė senąją valdžią, kitose prisidėjo, kad valdžios forma šiek tiek atsimaitytų. Vienur iš to atėjo šiek tiek gero, o kitur, priešingai labai daug blogo.

Blogiausia jos pasekmė, kad ji žmonių supratime pakirto visokios valdžios, visokios viršenybės autoritetą.

Negerbdami autoritačių, nustojo gerbią jų išleisti, kad ir teisingiausius įstatymus. Juos dabar labai lengvai visur ir visi laužo.

Iš to eina labai daug blogo žmonėms. Bet jie to nenori matyti. Su neapsakomu greitumu dabar platinasi visur vagystės, plėšimai, apgavystės, skriaudos neteisingumas.

Mūsų laikuose jau labai retam gali pasitikėti.

Geriausi įstatymai dabar neapsaugoja nuo blogo, nes jų negerbia ir nepildo.

L A I V A S

Dievo ir Bažnyčios įstatymai.

Bloga, kad žmonės nesistengia pildyti teisingų valdžios įstatymų, bet tūkstančius kartų blogiau, kad jie nepildo Dievo ir Bažnyčios įstatymų.

Dievas yra žmonių Sutvėrėjas ir Atpirkėjas. Žmogus yra Jo pilniausia nuosavybė. Jis labiau priguli Dievui, negu kokis daiktas jam (žmogui).

Žmogus turi pilną teisę reikalauti, kad daiktas jam tinkamai tarnautų.

Dievas turi da didesnę teisę, kad žmogus Jam tarnautų.

Žmogus prieš tą Dievo teisę, turėdamas liuosą valią, gali sukilti ir taip padaro Bet Dievas dėl to neišsižada savo teisių. Jis vis reikalauja, kas Jam priguli, nuo žmogaus. Jis reikalaus to amžinai. Dievas nesimaino, kaip žmonės mainosi.

Žmonės po revoliucijų dvasios įtėkme prie to prieina, kad mano ir Dievą priversti jiems nusileisti.

Bet veltui darbas. Dešimts Dievo prisakymų reikia pildyti; niekas to neatmainys, niekas nuo to nepaliuosuos.

Nelaimingi tie, kurie patys save nuo jų liuosuojasi.

Bažnyčia.

Katalikų Bažnyčia yra įstaiga Dievo Atpirkėjo, Jėzaus Kristaus, Dievo — Žmogaus. Jis ją paliko, kad ji Jo darbą toliaus stumtų ir Jo užduotį ant žemės vydytų.

Jis pasakė: Kaip mane siuntė Tėvas, taip Aš jus siunčiu. Eidami į visą pasaulį apsakinkite Evangeliją, krikštydami vardan. . . . Imkitė Dvasią Šv. kam atleisite nusidėjimus, bus atleista, kam užlaikysite, bus užlaikyta.

Štai galybė, kurią suteikė Jėzus Bažnyčiai.

Štai da daugiau: “Kas jus klauso, Manęs klauso, kas jus niekina, Mane niekina. . . . Jei Bažnyčios nepaklausytų, tebūva tau kaip pagonis ir muitininkas”.

Iš pakartotų iš Evangelijos žodžių aiškiai matyti, kokia valdžia suteikta Bažnyčiai ir kokia jos autoritatė. Ji Dievo vie-

tininkė ant žemės.

Taigi Bažnyčios tikėjimo ir doros dalykuose reikia klausyti kaip paties Dievo.

Penki jos prisakymai ir kitoki patvarkymai privalo būti sąžiningai pildomi! Bet kur tau?

Žmones pagavo revoliucijos dvasia. Jų dalis kyla prieš Bažnyčią. Vieni daro save visiškai neprigulmingais ir stoja ant tikros pragaišties kelio.

Jie su savo neprigulmingais vyskupais ir kunigais daro iš tikėjimo ir jo apeigų kokias tai "sorkes".

Kiti maino savo tikėjimą, kad atsikračius visiškai nuo Bažnyčios ir gyventi taip sau savo tikėjimu, kaip "Biblijos studentai" ir jų sukvilinti pasekėjai. Tie stovi ant kelio prie bedievybės.

Kiti nors lieka katalikais, bet pasisavina sau nežinia iš kur kokią tai laisvę vienus Bažnyčios parėdymus pildyti, kitus ne. Arba pildo juos, kada patinka.

Bažnyčios įstatymus, nuo kurių ji nepaliosavo reikia sąžiningai pildyti.

Nėpildančius Bažnyčia turi pilną teisę, Dievo jai duotą, bausti.

Kartais taip ir daro.

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

Tąsa.

Kuomet užbaigė šv. Damijono bažnyčią, apsiėmė pataisyti dvi kitas bažnyčias, pastatytas prie Asyžiaus vartų. Viena iš jų buvo pašvęsta šv. Petru. Musų palaimintas Pranciškus turėdamas dideli maldingumą į Apaštalų Kunigaikštį, norėjo pradėti pradžioje 1208 metų taisyti tą bažnyčią, kas greitai jam pavyko, nes gyventojai pradėjo gausiau jį remti tame darbe.

Antroji bažnytėlė buvo tai koplyčia labai apleista ir sena. Pastatė ją tyrininkai, atėjusieji iš šv. žemės 352 metais, o

nuo VI amžiaus ją valdė vienuoliai Benediktinai ir vadinosi pirmiaus švenč. Marijos vardu, delto, kad joje buvo sudėtos brangios liekanos (Relikvijos) iš švenč Panos grabo, kurs buvo šv. Juozapato pakalnėje. Pranciškus vadino tą koplyčią "Porcijunkula", kas lietuviškai reiškia dalele, nes buvo pastatyta ant žemės kempelio, kuris prigulėjo Benediktinams; ant galo gavo vardą Švenč. Marijos Anioliškos bažnytėlė iš priežasties stebuklingų šv. Marijos apsireiškimų toje vietoje. Tą koplyčią labai tankiai lankė maldingi keleiviai senuose laikuose, bet dabar apleista, buvo arī sugriuvimo. Dabar apleistuose muruose piemenis ir gyvuliai pasislėpdavo nuog žiemos šalčių. Šv. Pranciškus su didžiausiu uolumu ėmėsi taisyti tuos murus ir baigiantis 1208 metams užbaigė.

Iš tų trijų bažnyčių, kurias Pranciškus pataisė, ypatingai numylėjo Porcijunkulą; čia jis tankiausiai meldėsi ir prie jos gyveno aprinkdamas Aniolų Karalienę savo Užtartytoja, nužemintai klupodamas prieš Jos paveikslą, karštai meldė dieną ir naktį, kad jam padėtų pažinti Evangelijos tobulystės kelius, kuriais turėjo eiti. Nes nuo dviejų metų nors klausė Dievo malonės, bet gerai nežinojo, koksai yra jo pašaukimas, panašus tame tiems keleiviams, kurie nors be baimės plaukia tarp vilnių nežinomomis jurėmis, vienok rupeistingai jieško priplaukos, kur galėtų inkarą įmesti. Tą priplauką, kurios taip gaidė Dievas jam parodė tokiose aplinkybėse.

Vasario 24d. 1209 metais Pranciškus, klupodamas savo mylimoje bažnyčioje, klausė šv. Mišių, kurias laikė jo geradaris šv. Domijono baž. kunigas prie šv. Apaštalų ant jo intencijos Evangelijos laike, išgirdęs tuos žodžius: "Ne turėkite aukso, nei sidabro, nei pinigų jūsų maišeliuose, o kelionėje nei maišelio, nei dviejų rubų, nei batų, nei lazdos", priėmė juos kaip šviesą iš dangaus atsiųstą. Aiškiai suprato, kad priplauka jam yra vienuoliškas gyvenimas, akd jo pašaukimas yra apaštalų neturtas.

Tuojaus jo veidas nušvito ir tarė sau: "Štai yra, ko jieškojau, štai ko karštai troškau". Tąje valandoje numetė maišelį, kokį turėjo su pinigais prie savęs, lazda, apavus; apsi-

vilko stora pilka sermėga ir eina į Asyžių basas, virve persijuosęs apskakinėti metavonę ir gaudyti sielas Jėzui Kristui. Stebuklinga Dievo Žodžio galybė! Trečiame amžiuje jaunas, iš augštos giminės egiptietis, šv. Antanas, girdi tuos Evangelijos žodžius: "Jei nori būti tobulu, eik, parduok ką turi ir duok vargšams", ir pildydamas tą patartį tapo vienuoliško gyvenimo įstegėju rytuose. Už dešimt šimtmečių pskiaus Pranciškus, pirkliaus sunus iš Asyžiaus, girdi kitus Evangelijos žodžius, ir jais pajudintas, tapo naujos vienuolių šeimos įsteigėju vakaruose. Toje tai dienoje atsibuvo vestuvės Serapiško Patriarkos su šventu neturtu ir rpsidėjo Brolių Mažesniųjų vienuolija. Pirmą savo pamokslą Pranciškus skelbe su tokia pat nauda, kaip ir pirmas aukas rinko. Gavo daug paniekinimų, bet sugavo keletą sielų dangiškam Tėvui, tas gražias sielas, kaip tuojaus pamatysime. Taip praleido au mėnesių, dalydamas savo laiką tarp maldos ir Dievo Žodžio apskakinėjimo. Gyveno per tą laiką pas savo geradarį šv. Damijono baž. kunigą

Šv Marija Anioliška ypatingai jį nuo anos valandos traukė prie savęs Tenai, toje bažnyčioje jis apmąstinėjo Išganytojo kančias, ten geriaus kaip kur kitur atjautė Jo šopulius, ten pats vienas tylėjime ir ramybėje išliedavo savo širdies jausmus ir perimtas dideliu gailesčiu, vaitojo ir verkė didžiu balsu. Venas jo senų laikų draugas, girdėdamas tuos vaitojimus ir verksmą, įėjo koplyčion ir nustebes pamatė Pranciškų ašaromis apsipylusį. "Kodėl verki ir taip nuliudęs esi?" paklausė jo. Vai! aš apverkiu Išganytojaus kančias, atsakė Pranciškus, ir nesigėdyčiau jas apverkti prieš visą pasaulį. Stebuklingai gražūs žodžiai, verti taip jautrios ir mylinčios širdies, kurie Pranciškaus lūpose buvo jo busiančio veikmo pranešimu.

Perbėgome laiką jo maž-daug paslėpto gyvenimo, kurs atsako tokiam Jėzaus gyvenimui Nazarete. Dabar pradėsime apskakinėti apie viešąjį jo gyvenimą ir prisiveizėsime didžiam įspudžiui, kokį padarė į Bažnyčios ir žmonių gyvenimą

KOLEGIJOS IR BEDIKVYBĖ.

Kiekvienas tikras mokslas yra naudingas žmonėms. Jis ką nors gera įneša žmonių gyvenime. Todėl mokslas ir yra įgijęs didelę pagarbą ir autoritą pas visus, kas tik kiek nors galvoja ir yra toliau pakilęs savo gyvenime už gyvulius.

Bet imant užviešpatauti materializmo dvasiai ir supratinamas mokslo pradeda keistis.

Daug žmonių perimtų materializmu visiškai gyvulėja.

Jie brangina tik tai, kas tarnauja jų kuno pageidavimams. Ir kiekvienas gyvulys, jei tik jis paėdęs, atsigėręs ir kiti jo troškimai yra patenkinti, tai jis ramus, linksmas ir laimingas.

Taip yra su bedieviais —materialistais. Jie ir žmonių mokslo tik tuos dalykus brangina, kurie tarnauja materialiams tikslams. Gi kitus menkai vertina arba ir visiškai niekina.

Tarp visų mokslų didžiausias yra religijos mokslas. Jis paduoda žmonijai žinias, kurias, ne žmonės išgalvoja, bet pats Dievas apreiškė.

Jis yra pamatas pirmiausias moralės, dorinės gerovės, o ykiu su šia jis yra pamatas ir materijalės gerovės.

Kaip gyvuliai nepranato ir nesupranta, ką mokslas jiems gero neša ir gali toliau nešti taip sugyvulėja žmonės nepajiegia suprasti, kokią naudą neša žmonėms tikėjimo mokslas.

Jis nepataikauja jų geiduliams, už tat sugyvulėjusieji jo visa širdimi nekenčia. Tą savo neapykantą visur ir visokiais būdais skleidžia.

Nekurie jų net kolegijas —jaunuomenės auklėjimo ir švietimo istaigas —pevertė bedievybės versme.

Bedieviai, matyt, tvirkinime jaunuomenės jau taip toli nuėjo, kad į jų nelabus darbus net protestonų ministeriai, kurie ir patys yra gana laisvi tikėjimo dalykuose, jau atkreipė atydą.

Štai neseniai ministeriai (pryčeriai) turėjo savo suvažiavimą. Nekuris ministeris Dr. Daugherty faktais parodė, kad nekuriuose viešose ir privatinėse protestonų kolegijose nekuri

mokytojai, vietoje dėstyti skirtą jiems mokslą, užsiima skiepijimu bedievybės.

Vienas tokis priėjo prie to, kad klasės mokiniams pastatė nuobalsuoti klausimą "Ar yra Dievas?" Didžiuma mokinių nubalsavo "Nėra Dievo". Mokytojas labai buvo patenkintas savo mokymo pasekmėmis ir pajuokė tuos, kurie priešingai buvo nusistatę.

Pryčerių suvažiavimas pastebėjo, kad tokių atsitikimų yra ne vienoje kokioje kolegijoje ar universitete, bet gana plačiai visose Suv. Valstijose.

Nestebėtina, kad pusė Suv. Valstijų gyventojų neišpažįsta jokios religijos.

Dievui dėkui su katalikais taip blogai nėra. Jie turi savo pradinių mokyklų, kolegijų, universitetų, kuriuose bedievybės neskelbiama. Juose jaunuomenė netvirkoma.

Katalikų mokyklos išleidžia šimtus tukstančius dorų, sveikų, nesugedusių jaunuolių.

Juos tokiais ir visą jų gyvenimą palaiko tas tikėjimo mokslas, kurį jie mokyklose gerai pažino, jo naudingumą tiek amžinasties reikale, tiek šios žemės gerovės reikaluose gerai suprato.

Katalikai privalo leisti savo vaikus tik į katalikiškas mokyklas.

Tesaugoja, kad jų vaikai nepakliūtų į kolegijas, kuriose kalama nuolatos bedievybė.

3-jų METŲ ŽMOGUS.

Man persikėlus į naują gyvenamąją vietą, vieną gražų liepos sekmadienį teko šnekėti su mano nauju kaimynu.

Mudu šnekėdavova apie politiką apie didžiojo karo pasekmes; jis prisiminė apie senovės laikus: kaip senovėje buvo viskas ktaip: žmonės mandagesni, prielankesni ir tt. Senis prisiminė, kad jo tėvai nei sapnavo apie liuosą Lietuvą.

Aš išgirdęs apie senovės laikus pamąsčiau sužinoti senio

amžių, nes spėti nebuvo galima, senis gan stiprus išrodė, nors ir visas buvo žilas, todėl užklausiu jo: “Tėvai, kiek jus turit metų?”

Senis tą išgirdęs, tuoj nuleido galvą, turbūt nesitikėjo, tokio klausimo; užsimastė, kaip, rodos, nenorėdamas pasakyti tiesą, bei mąstydamas, kiek savę pasijauninti. Po valandėlės jis atsakė:

“Sunau, man tik trys metai sukako neseniai.”

“Kaip tai?” užklausiu senio, “aš nesitikėjau jūsų užgauti, ir jeigu Tamista tuo mano klausimu įsižeidėt, tai aš atsiprašau”.

“Taip, trijų metų amžiaus, nei kiek ne daugiau”, dadurė senis, tvirtindamas galvos kinknojumu.

“Štai kame dalykas” tarė senis: “Man jau 65 m., bet aš to nerokuoju. Trys metai atgal mūsų parapijoje buvo Misijos. Jas laikė gerb. tėvas A. M. Žmonės lankėsi skaitlingai, net mūsų bažnyčia buvo permaža, ir aš užtikrinu, kad nei vienas toj kolonijoj esantis lietuvis, kad nebutų buvęs Misijose.

Matydamas, kad taip skaitlingai lankosi žmonės Misijose, pasirįžau ir aš nueiti, pasiklaudyti jų. Einant įbažnyčią, kurioje nebuvau apie 40 metų; visokios mintys bėgiojo po mano galvą. Kaž koks balsas vis man pasakojo: “neeik, neeik, neeik”, bet manau sau, pasirengęs eisiu, pažiūrėt, kaip tos Misijos išrodo.

Įėjęs į vidų bažnyčios, pasijutau, kiek linksmesnis. Tuoj nuo širdies it nusmuko kažkas.

Ir taip beklausydamas misijonieriaus žodžių, tada tik užgimiau ant svieto dėl Dievo. Virš 60 metų praleidau betarnaudamas raudonajam (budeliui).

Taip tik ačiu toms Misijoms atgimiau. Jos man akis atidarė. Ir jau dabar trys metai kaip gyvenu dėl Dievo ir dėl dušios išganymo.”

Pranas V.—

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Paminklas Seserims.

Washington, D. C. Gruodžio 26 d. — Vienolika katalikių vienuolių bus išreikšta stovyloje "Vienolės Kovos Lauke". Tą paminklą stato atminti vienuolių pasišventimo Civilės Karės metu.

Pasirupinta, kad kiekviena vienuolija būtų išreikšta, kad abitai vienuolių būtų visiškai toki, kokius jos dėvėjo.

Iš tų visų vienuolių yra dabar seserų Washingtone. Jos mokosi Katalikių Seserų Kolegijoje. Susitarta su seserimis, kad jos ateis į dirbtuvę, kurioje artistai dirba stovyklas. Jie prisižiūrės į jų abitus, ir jos turės teisę parodyti, kur artistas jų abito išreišką ne taip padarė.

Paminklas turės būti didelis. Šios vienuolijos bus išreikštos: Mielaširdystės Seserys, Šventojo Kryžiaus, — Dievo Apveizdos —, Gailestingosios Seserys iš Nazareto, Dominkonės —, Uršulietės, Panelės Šv. Mont Karmelio —, Šv. Motinos Gailestingosios —, ir šv. Juozapo Seserys

Spėjama, kad paminklo atidenigmas bus tik kitą metų.

Daugybė seserų vienuolių eroiškai darbuojasi karės metu, karės laukuose. Jos apraišioja sužeistus, patarnauja sergantiems ir mirštantiems. Visur neša su savim aniolišką paguodą.

Pasibaigė karė. Jos grįžta namon į savo vienuolijos. Visi jās užmiršta. Rodos, jų nėra jau šiame pasaulyje. Bet štai Suvienytų Valstijų Valdžia sumanė išreikšti ir vienuolėms pagarbą.

Joms gražioje šalies sostinės vietoje bus pastatytas gražus paminklas.

Netikėta Kalėdų Dovana.

Kiniijoje yra gana daug katalikiškų misijų. Jos yra labai neturtingos. Dažnai joms truksta net reikalingiausių dalykų.

Štai kaip atsitiko su viena iš tokių misijų.

Artinosi Kalėdos. Žinoma Kalėdoms ir misijonieriai nori šį tą geresnio turėti. Prie tų gerųjų kąsnelių Kinijoje priguli ryžiai. Jų visiškai neturėjo. Misijonieriai, tiesą, ne sau jų pageidavo, bet našlaičiams ir neturteliams, kurių jų misijoje netruko.

Ką čia daryti? Be ryžių tokioje šventėje buti negalima. Bet kur jų gauti, kad ir pinigų nėra.

Liko tik vienatinė versmė— tai šv. Antanas. Jis savo užtarymu prie Dievo nekartą jau gelbėjo jiems. Tai tėvas praturatorius (šeimininkas) pradėjo melstis prie to šventojo.

Netoli nuo misijos buvo turtinga kiniečių kompanija, užsimanti auginimu ryžių. Tam dalykui jie turi panaudoti daug vandens. Delto ten kasami labai gilūs šuliniai.

Kaip tyčia į tą laiką pražuvo visas vanduo.

Vargšai kiniečiai labai nusiminė. Nesurasdami pagalbos iš niekur šaukėsi dangiškų jėgų: Buddos Konfuciaus, saulės mėnesio. Bet niekas negelbėjo.

Tarp kompanierių buvo vienas kinietis-katalikas. Jis pranešė, kad Kristaus karalystėje danguje yra vienas labai galingas šventasis, kuris sujieško žuvusius daiktus.

Ši žinia buvo sutikta su didžiausiu džiaugsmu.

Tuojaus kataliką kinietį išdelegavo pas misijonierius gauti reikalingų iformacijų.

Tėvas misijonierius pasakė delegatui: “Malda yra galingas įrankis išsiprašyti nuo Dievo ko nors reikalingo per šventųjų užtarimą”.

“Bet prie kokio šventojo mes turime šauktis?” užklausė delegatas.

“Musų šalyje”, atsakė misijonierius, “paprastai šaukiame prie šv. Antano, kad suradus žuvusius daiktus.”

“Ar jis yra labai didelis šventasis?” klausė kinietis.

“Žinoma, labai didelis”, atsakė misijonierius.

Delegatui to užteko. Jis pasiskubino pas savuosius ir pranešė visą ką girdėjo. Taip pat pranešė, kad jis pasidrasinęs visų vardų pažadėjęs 300 svarų ryžių, jei vanduo sugrįž į šu-

linį.

Kompanieriai labai nusidžiaugė iš gautų žinių. Bet jie išrado, kad delegatas pažadėjo permažą dovaną. Reikia esą mažiausia 900 svarų pažadėti.

Delegatas sugrįžo ir atitaisė savo klaidą.

Atsitiko, kad prieš pačias Kalėdas vanduo į šulinį sugrįžo.

Kompanija tuojaus pristatė į misiją 900 svarų ryžių.

Linksmos buvo Kalėdos dėl šv. Antano užtarymo.

Protestonų Propaganda.

Protestonai įvairiose vietose pradėjo smelktis į katalikų tarpą stengdamiesi juos atitraukti nuo Bažnyčios ir patraukti savo pusėn.

Smarkiai jie pradėjo veikti ir El Paso, Texuose Platino jie, nesigailėdami išlaidų visokius prasimanymus prieš Katalikus ir jų Bažnyčią. Bet juos sutiko čia baisi gėda.

Metodistų Bažnyčios pryčeris Vargas išsidrąsinęs pakvietė vienuolį Jezuitą tėvą Romualdą Benedet į viešas disputas Liberty Hall.

Jezuitas sutiko.

Jis ir kitas tėvas Crux M. Garde paskelbė laikraštį, kad pasiūlymas priimtas, Beto jie atskiruose lapeliuose paminėjo visus niekus kokius protestonai ir jų pryčeriai pliauškia priešais katalikus ir jų tikėjimą. Išdėstė juose ir nekurias katalikų mokslo tiesas. Savo argumentais privedė protestonus prie didžiausio susigėdinimo.

Po to pryčeris Vargas pabugo stoti į viešus ginčus Liberty Salėje.

Jis kreipėsi net prie El Paso vyskupo A. J. Schuler, kad jis uždraustų jezuitui stoti į ginčus. Vyskupas atsisakė tai padaryti. Ponas Vargas nežinojo ką daryti. Jis kreipėsi į miesto valdybą, kad neduotų salės, nes gali kilti sumišimai. Bet tai nepasisekė. Katalikai reikalavo sulgy sutarties salės. Ir ji buvo pažadėta.

Skirtoje dienoje apie dešimts tukstančių, žmonių susirinko klausyti ginčų tarp pryčerio ir jezuito vienuolio.

Paskirtame laike pasirodė ant estrados jezuitas. Jis tai skaitlingiausiai miniai aiškiai išdėstė kaip nekurias tikėjimo tiesas aiškina ir supranta Katalikų Bažnyčia ir kaip jas iškraipė tyčiomis protestonų pryčeriai, kad tik suklaidytų katalikus.

Jezuitas užbaigė. Visi dabar laukė pryčerio Vargo. Jis likus ir laikytų toliau nuo Katalikų Bažnyčios protestonus, nepasirodė. Protestonams ėsisi gėda ir pažeminimas.

Tada jezuitas paskelbia, kad jei yra kokis kitas pryčeris turi teisę eiti ir kalbėti čia. Bet neatsirado nei vieno.

Taip tapo sugėdinti ir pažeminti šmeižikai.

Vokiečiai Kunigai Lieka.

Cologne, Vokiet. Gruod. 5. — Belgijos valdžia buvo davus parėdymą, kad visi vokiečiai kunigai iš Eupen-Malmedy apribio, kurie nepriėmė pilietybės nuo 1914 m. turi pasitraukti iš vietų ir apieisti šalį. Katalikai smarkiai prieš tai užprotestavo. Valdžia savo tokį sutvarkymą atšaukia.

Popiežiaus Atsakymas.

Cologne, Vok., Gruod. 5., — Pereitą vasarą Vokietijos Vyskupas turėjo savo susirinkimą Fuldoje. Savo svarstymus ir nutarimus pasiuntė Šv. Tėvui.

Savo atsakyme Šv. Tėvas dėkojo jiems už jų ištikimybę Šv. Sostui, kalba apie tautų susitaikymą, patvirtina jų pastangas Vokietijos jaunuomenės reikale. Sykiu ir drąsima.

Šv. Tėvas pabrėžia, kad tikyba turi būti šeimynos, visuomenės ir valstijos pamatu. Jis ragina juos nenuilstančiai ginti Bažnyčią ir laikyti apsaugoje krikščionišką šeimyną. Juo smarkiau priešai puola, turi būti stipresnis pasipriešinimas.

Dievas ves ir padės tame darbe, rašo Šv. Tėvas. Krikščionių maldos bus išklaustytos danguje, o vyskupų darbai ir pasišventimas turės sulaukti laimingų pasekmių.

Cologne